

[Undervisnings- og forskningsministeren]

tikken er en integreret del af personalepolitikken, når det gælder sygeplejersker, for en sygeplejeelev bliver ansat, ganske som en politielev bliver det. Man skal altså ikke sammenligne sygeplejeuddannelsen med universitetsuddannelser og læreruddannelsen, man skal i højere grad sammenligne sygeplejeuddannelsen med etatsuddannelserne, for det er en ansættelse, det drejer sig om, og derfor vil den ansættende myndighed naturligvis ikke ansætte flere, end den mener der er brug for.

Regeringen har i det forløbne år haft en række drøftelser med både de kommunale parter og personaleorganisationerne inden for pleje- og omsorgsområdet. Vi er her blevet enige om, at spørgsmålet om sygeplejerskemangel må tages op og vurderes i en bredere sammenhæng. Regeringen var i sommeren 1987 – altså i sommer – rede til at lade et centralt udvalg med deltagelse af alle implicerede parter overveje spørgsmålet, men Amdsrådsforeningen sagde fra i den 11. time. Foreningen meddelte i stedet, at man selv ville tage initiativ til at få taget hånd om problemet, og det er siden sket. Foreningen har over for mig understreget, at en realistisk vurdering af udbud og efterspørgsel på plejepersonaleområdet alene kan ske i den enkelte amtskommune i samarbejde med kommunerne. Situationen vil være forskellig i de enkelte amter, og løsningerne må ligeledes være forskellige; de må altså findes lokalt.

Amdsrådsforeningen har derfor i juli måned opfordret samtlige amtsråd til i samarbejde med kommunerne at foretage en analyse af behovet for plejepersonale.

Kommunernes Landsforening har efterfølgende taget Amdsrådsforeningens udspil til efterretning og er indforstået med at gå ind i de aktiviteter, der foreslås derfra.

Jeg vil umiddelbart vurdere de kommunale parters udspil som en realistisk måde at løse problemerne på. Samtidig understreger det, at de kommunale parter er helt på det rene med, hvem der har ansvar og kompetence, når det drejer sig om oprettelse af uddannelsespladser inden for pleje- og omsorgsuddannelserne.

Jeg vil imidlertid finde det naturligt, at der senere bliver lejlighed til nærmere at vurdere resultatet af Amdsrådsforeningens initiativer. Jeg har derfor foreslået foreningen, at vi – og det vil sige de involverede parter – vender tilbage til sagen i løbet af foråret 1988 med henblik

på en samlet vurdering af de konkrete initiativer og resultater i de enkelte amtskommuner. Dette betyder altså, at vi fortsat holder en snor i sagen, samtidig med at vi sikrer de kommunale parter en rimelig tid til nærmere at analysere og vurdere problemerne. Dette synes jeg er en fornuftig og konstruktiv måde at gribe denne sag an på.

(Kort bemærkning).

Preben Møller Hansen (FK):

Undervisningsministeren gav udtryk for, at man ikke ville afvise, at der var mangel på sygeplejersker, men samtidig gav han udtryk for, at han først ville vide, hvad sygeplejerskerne skulle beskæftige sig med, før man ville tage endelig stilling til problemet. Mit spørgsmål er: Ved undervisningsministeren ikke, hvad en sygeplejerske skal beskæftige sig med? Det ville i givet fald være overordentlig interessant.

Senere blev der givet udtryk for, at man måtte se, om der var en sammenhæng mellem amterne og den personalepolitik, amterne fører i forbindelse med sygehussektoren, og derfor skulle man overveje, om det var Dansk Kommunal Arbejderforbund, man havde brug for i sygehussektoren. Det tror jeg nu ikke; jeg tror, det er sygeplejersker, men jeg vil da gerne høre, om det er intentionen dels fra amterne, dels fra undervisningsministeren, at arbejdsmænd fremover skal behandle de syge.

Undervisnings- og forskningsministeren (Bertel Haarder):

Jeg kan bekræfte, at der er tvivl om, hvilke funktioner sygeplejersker skal udføre. De stillinger, som man hævder er ledige, er jo ofte besat af medlemmer af Dansk Kommunal Arbejderforbund. Det er jo også mennesker, tilmed mennesker, der gør en fortjent indsats, og der er uenighed mellem de to organisationer om, hvorvidt disse stillinger bør forbeholdes sygeplejersker eller ej. Derfor er det naturligt, at man, før man slår hænderne sammen af befipelse over mangelen på sygeplejersker, får undersøgt helt præcis, hvad de ansættende myndigheder mener med hensyn til, hvor der er brug for sygeplejersker, og hvor der ikke er brug for sygeplejersker. Det er såmænd bare det, det drejer sig om.